

“Aquest cor ha deixat de bategar a la terra, però no ha deixat d’estimar”

Reproduïm la homilia pronunciada per Mons. Isidre Sala, en el funeral de Mons. Enric Pèlach celebrat el passat 21 de juliol. “Aquest cor ha deixat de bategar a la terra, però no ha deixat d’estimar, perquè l’Amor amb majúscula – aquest amor amb què estimava Déu i els homes- no s’acaba mai. En el cel, totalment ficat en Déu, ens estimarà amb més perfecció i eficàcia.”, va afirmar, Mons. Isidre.

25/07/2007

Fa 48 hores que el Senyor s'ha endut Mons. Enric. S'haurà presentat davant Déu amb la humilitat del servent fidel i treballador que ha fet fructificar els seus talents: “Senyor, tants talents em vas donar: això és el que he guanyat.” I li presentarà cadascun d'aquests joves sacerdots, cadascuna d'aquestes religioses, cadascun dels qui estem aquí presents, els membres dels grups apostòlics, i tots els qui avui no han pogut venir: tots els fidels escampats per les quatre províncies de la diòcesi, i molts altres pel món sencer, ànimes que ell ha guanyat per a Crist. I el Senyor li haurà dit: “Bé, servent bo i fidel... Passa al banquet del teu Senyor”.

Amb la gràcia de Déu ha sabut ser instrument fidel en les mans de Déu.

Algunes vegades li hem escoltat explicar en la intimitat que, quan li van proposar ser bisbe, estava molt inquiet i abatut. Es trobava davant el Sagrari, sol, pregant, i escoltà amb força una veu –potser interior- que li deia: “Ximple! Tu ets instrument”. Va mirar al seu voltant i no hi havia ningú. Va entendre que el Senyor li parlava. Des d’aquell instant, va recuperar la pau, va acceptar la voluntat de Déu, i es va dedicar de ple a ser un bon instrument, un instrument fidel en les mans de Déu. Quants fruits han vingut després!

Acabada la seva gran lluita, la seva llarga agonia, pot dir com sant Pau: “He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe. Ara m’espera la corona de glòria que no es marceix” El combat de la fe. Precisament en el seu escut episcopal hi havia escrites aquestes paraules: ARDEO NAM CREDO, que significa:

“cremo, estic cremant, perquè crec, perquè tinc fe”.

El seu cor fort, gran, delicat i generós ha deixat de bategar, després d'una agonia llarga. Era el comiat silenciós d'un pare gran envoltat de l'afecte dels seus fills i de les seves filles.

Aquest cor ha deixat de bategar a la terra, però no ha deixat d'estimar, perquè l'Amor amb majúscula – aquest amor amb què estimava Déu i els homes- no s'acaba mai. En el cel, totalment ficat en Déu, ens estimarà amb més perfecció i eficàcia. Ens estima més i millor.

Monsenyor Enric va prendre possessió com a bisbe d'Abancay, en aquesta mateixa catedral, un dia com avui – 21 de juliol- de 1968. I en aquesta mateixa Església, sempre envoltat de l'afecte dels seus fills- reposaran les seves despulles, esperant la resurrecció de la carn.

Onze anys abans, el 1957, desembarcava al port del Callao entre els cinc primers sacerdots que anaven a missionar a la nova prelatura de Yauyos, recentment creada, encomanada a l'Opus Dei, el primer prelat de la qual era Monsenyor Ignacio María de Orbegozo, de felicitat memòria.

Hores i hores a cavall per la serra de Yauyos i Huarochirí. Escapades apostòliques i missioneres: catequesi, confessions, santa Missa, visites als malalts i els pobres...

Fill d'una família molt cristiana –nou germans, tres de les seves germanes són religioses Franciscanes de Maria; una d'elles, la Mare Remei, aquí present, treballa des de fa més de 50 anys al Perú.

Va sentir de jove la vocació i va veure interromputs els seus estudis sacerdotals per la Guerra Civil

Espanyola, en la qual va haver de participar com a soldat.

Acabada la guerra, va prosseguir els seus estudis i va ser ordenat sacerdot el dia de Reis de 1944. Va desenvolupar un treball ampli de pastoral a la seva ciutat natal de Girona i en el seminari diocesà.

Quan ampliava estudis a Roma, va conèixer i va establir amistat amb sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, i fou el primer a demanar l'admissió en la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, recentment fundada per sant Josepmaria com a part de l'Opus Dei. I, en ser el primer, va saber servir també a l'Obra i obrir camí amb la seva fidelitat. Va aprendre a cercar amb perseverança la santedat en el ministeri de sacerdot i bisbe. En l'Opus Dei va trobar el millor lloc "per a viure i morir".

Ho hem dit moltes, moltes vegades, però recordem una vegada més que

de sant Josepmaria va rebre, en temps difícils, el consell i l'estímul per a crear el seminari diocesà per a la formació de sacerdots d'aquesta terra, que tants fruits ha donat. (Només cal veure al voltant d'aquest altar aquests joves sacerdots concelebrants, que, d'alguna manera, són la seva corona).

Com el Senyor, “que es compadeix de les multituds”, es compadia ell de les ànimes... i dels cossos. Va posar gran empeny a donar doctrina. Va ser una passió, que li va dur a publicar catecismes i guies cristianes, dels quals van publicar-se centenars de milers d'exemplars al Perú i també més enllà de les nostres fronteres: a Cuba, Brasil, Japó, Espanya i Portugal...

Aquesta “compassió per les multituds” li va dur a fundar moltes obres socials: L'asil d'ancians, ajudat per la Mare Celina, carmelita

descalça de feliç record. Ell mateix va recollir amb la seva camioneta els captaires que dormien al carrer... Per a l'atenció dels leprosos (que hi havia aleshores) i dels malalts més pobres, va crear el Centre Mèdic "Santa Teresa" – l'afecte dels seus metges i infermeres i infermers va atendre'l fins al seu últim sospir-. Va fundar llars per a estudiants –de nois i de noies-, dispensaris mèdics, etc.

Fins passats els 80 anys, se'l veia fer plànols i encapçalar la companyia d'obrers per a edificar i refaccionar, en tota la geografia de la diòcesi, temples, seminaris, convents, i altres. No es va preocupar de si mateix. L'única casa que no va voler renovar va ser la seva, el vell bisbat, i l'únic llit que no es va comprar nou va ser el seu...

I tot ho va saber viure amb el lema de sant Josepmaria: "Ocultar-se i desaparèixer: que només Jesús es

llueixi”. Tan sols va aspirar a viure entre aquests turons i fer tot el bé possible al poble que el Bon Pastor, a través del Sant Pare, li havia confiat.

La seva llarga agonia i la seva mort, després d’un intens mes de malaltia, va ser la seva última catequesi, la seva última lliçó. Fa dos anys, el P. Doroteo, director de la revista “Luz y Vida”, l’entrevistava així:

- “Monsenyor, amb el respecte més gran i amb l’afecte que li tenim, voldria que ens parlés també de com es prepara per als moments més decisius de la seva vida: ¿Què és la mort?

Monsenyor Enric li va contestar:

“Duc caminant cap a la mort 88 anys. De vegades penso més en la meva mort. Amb pau i alegria em preparo per a quan Déu em cridi. Sé que vindrà i no sé quan ni com, però tinc l’esperança ferma que vindrà en el millor moment: quan

Déu vulgui. Això em fa esperar-la tranquil i amb il·lusió. És el pas necessari per a anar al Cel. I jo vull anar al Cel i veure Déu cara a cara i la meva Mare Santíssima i tota la resta. Esperar en tot això m'il·lusiona i m'omple d'esperança. Confio plenament en la misericòrdia infinita del meu Pare Déu. Sé que pot venir la mort amb sofriment, i això em fa una mica de por, però confio en la fortalesa que em donarà el Senyor, i així ho demano a la Verge. Des de quan estudiava Teologia al seminari, vaig fer vot de donar a les ànimes del purgatori tot el que pogués ajudar-les a sortir del Purgatori. Jo em vaig quedar sense res per a mi. Només la indulgència plenària a l'hora de la mort, que espero em faran guanyar les ànimes beneïdes.

Així, amb gran pau i confiança en Jesús i en la intercessió de Maria

Santíssima, segueixo caminant cap a la mort”.

Nosaltres estem reunits en aquesta Eucaristia per a demanar per la seva ànima, perquè el Senyor el purifiqui de totes les seves faltes. Tant de bo el Senyor li hagi concedit el que el seu amic i Pare sant Josepmaria anomenava “saltar-se el Purgatori *a la torera*”, és a dir, estar ja totalment purificat pels treballs i els sofriments –la malaltia que va saber oferir tantes vegades-, pel seu dolor d’amor, de manera que ja no necessiti purificar-se en el Purgatori. En aquest cas, les nostres oracions d’avui i d’aquests dies beneficiaran moltes altres ànimes necessitades. Era molt devot de les ànimes del purgatori.

Mentrestant, nosaltres complim amb el deure filial de demanar per la seva ànima. Però també donem gràcies pels beneficis i gràcies abundants

que el Senyor li ha concedit en la seva vida.

I va tenir defectes, no hi ha cap dubte, com tot ésser humà; però mai va pactar amb els defectes i va lluitar constantment per superar-se, per penedir-se, acudint cada setmana al sagrament del Perdó. Demanava i acceptava els consells amb humilitat de nen.

Pel que fa a mi..., dono gràcies a Déu per haver tingut tan bon mestre. Tan aviat va expirar, vaig prendre l'anell dels seus dits i me'l vaig posar uns instants, com volent demanar-li al Senyor "un trosset del seu esperit".

Primer em va enviar com a sacerdot missioner a Aimaraes, després com a rector a sant Jerònim des de 1969 a 1986. Després vaig estar al seu costat aprenent ser bisbe, seguint els seus consells i exemple. He rebut la seva herència espiritual i pastoral. Vaig trobar la diòcesi organitzada amb

sentit eclesial: catequesi,
evangelització, vocacions
sacerdotals, seminari; vocacions a la
vida consagrada...

Des de l'1 de desembre de 1992, que
el Sant Pare va acceptar la seva
renúncia, per edat, al govern de la
diòcesi, em vaig sentir sempre
acompanyat de tan bon pare, fins
abans-d'ahir, que ens va deixar
físicament.

Però, en realitat no ens va deixar. El
seu cos esperarà la resurrecció en
aquesta catedral amb l'afecte de tots i
la seva ànima estarà amb el Senyor
ajudant-nos més des de dalt.

És dissabte, festa de la Mare de Déu,
a qui ell va estimar tant, i li va
dedicar diversos santuaris: la Mare
de Déu de la Pietat, la Mare de Déu
de Guadalupe. Quanta devoció a la
nostra Patrona, la Mare de Déu de
Cocharcas!

A Ella diem, com tantes vegades: “a vós sospirem, gemint i plorant en aquesta vall de llàgrimes. Després d’aquest exili, mostreu-nos Jesús”, com li hauràs mostrat ja al teu servent Enric. “Oh clementíssima, oh piadosa, oh dolça Verge Maria”.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/aquest-cor-ha-
deixat-de-bategar-a-la-terra-pero-no-ha-
deixat-destimar/](https://opusdei.org/ca/article/aquest-cor-ha-deixat-de-bategar-a-la-terra-pero-no-ha-deixat-destimar/) (15/12/2025)